

STRÁŽCI MAGIE

DUCH PŘÍRODY

LINDA CHAPMANOVÁ

ilustrovala Hoang Giangová

bambóok

bamb**oo**k

*Milé Philippě Milnes-Smithové ze Soho Agency, které
se tato série líbila od samého začátku a povzbuzovala
mě v psaní. Mám veliké štěstí, že jsi má agentka
a zároveň i přítelkyně. – L. CH.*

Renovi, který je mi vždy po boku. – H. G.

STRÁŽCI MAGIE

DUCH PŘÍRODY

LINDA CHAPMANOVÁ

Ilustrovala Hoang Giangová

OBSAH

Kapitola první 7

Kapitola druhá 17

Kapitola třetí 30

Kapitola čtvrtá 42

Kapitola pátá 52

Kapitola šestá 60

Kapitola sedmá 75

Kapitola osmá 90

Kapitola devátá 102

Kapitola desátá 111

Kapitola jedenáctá 123

Kapitola dvanáctá 134

KAPITOLA PRVNÍ

„Kouzla existují,“ pronesla Sára a potřásla hlavou. „Kouzla vážně existují. Pořád tomu nemůžu uvěřit.“

Lily s Avou se na sebe usmály. Sára to za poslední dva dny – přesněji řečeno od chvíle, kdy jim pomohla chytit ožvlou mumii starověkého krokodýla – řekla nejmíň stokrát.

Ava se zatetelila nadšením. Co se s mámou přestěhovaly na Kejklov, její život se dočista změnil. Kejklov byl stará viktoriánská vila s mnoha věžičkami a výklenky, která kdysi

patřila archeoložce Enid Penningtonové. Ta po své smrti zanechala dům a s ním i sbírku kuriozit Avině mamince, své praneteři. Do domu se přistěhovaly před třemi týdny, a tehdy Ava objevila něco úžasného – předměty z pratetiny podivné sbírky kuriozit jsou kouzelné!

„Jak to, že zbytek světa o těch kouzlech neví?“ pokračovala Sára a posunula si školní batoh výš na rameno. Byl pátek, skončila jim škola a všechny tři šly právě k Avě domů.

Ava pokrčila rameny. „To nevím. Možná proto, že lidé, kteří o kouzlech vědí, to radši drží v tajnosti. Stejně jako prateta Enid.“

Lily si rozčileně poskočila a tmavé vlasy se jí na ramenou roztančily. „My to taky budeme držet v tajnosti, že jo?“

Ava rázně přikývla. Rozhodně nechtěla, aby se o jejich čarování někdo dozvěděl, a kouzelné předměty jim sebral. Ještě toho musely tolik zjistit – jaká moc se ukrývá v každém předmětu ze sbírky a jak by se dala využít...

„Možná že by ty kouzelné předměty měli prostudovat *vědci*,“ pronesla Sára zamyšleně.

Ava překvapeně zamrkala. Věděla, že Sára miluje vědu, ale snad nechce, aby to všem vyžradily?

„Sáro, doufám, že nechceš, abychom tuhle šanci zahodily a s kouzlením přestaly?“ řekla Lily a užasle se na svou sestřenici podívala.

Když Sára uviděla, jak se obě děvčata vyděšeně tváří, zašklebila se. „To nechci! Ale nějaký

vědec by se na to podívat měl. A ten vědec budu já – začnu hned dnes v noci!“

Jen co Ava pomyslela na dnešní večer, poskočila si radostí. Kouzlení a přespávačka s novými kamarádkami – co může být lepšího?

Kejklov stál na vršku, na konci klidné Fentimanovy ulice lemované domy a třešňovou alejí. Kolem vily byla neudržovaná zahrada, kterou ze všech stran obklopovala zeď. Na trávníku i na kamenných schodech vedoucích k domu ležela vrstva podzimního listí.

Ava pořád nemohla uvěřit tomu, že tu s mámou bydlí. Jejich starý třípokojový domek v Nottinghamu byl sice malý a útulný, ale Kejklov byl rozlehlý dvoupatrový dům s osmi ložnicemi. Celé roky jej nikdo nevymaloval a dům potřeboval spoustu oprav. Fran, Avina maminka, měla v plánu dávat ho do pořádku postupně a začala s místnostmi, které využívaly nejvíc.

Sotva Ava otevřela dveře, vyběhla jim naproti Paprika, tibetská teriérka, která se hnala jako černo-bílé tornádo, až jí chundelaté tlapky na dřevěné podlaze podkluzovaly. Sára maličko ucouvla, protože se psů trochu bála.

Ava si dřepa. „Chyběla jsem ti, Papriko? Jasně, že ano!“ Zasmála se, protože fenka jí skočila do klína a předními packami se jí opřela o ramena a olízla jí bradu. Hnědé oči jí skrz dlouhou psí ofinu jen zářily. Ava jí dala pusu. Paprika někdy uměla pěkně zlobit, ale Ava ji naprosto zbožňovala. Postavila fenku opatrně na zem a ta se vydala pozdravit Lily.

„Kdopak je ten nejhezčí pejsek na světě? Jsi to ty, vid', Papriko?“ promlouvala k ní Lily mazlivě. Milovala zvířata, a psy obzvlášť, ale žádného mít nemohla, protože její bráška měl na pejsky alergie. Když Paprika několikrát olízla i Lily, vydala se za Sárrou.

„Ehm... ahoj, Papriko,“ pozdravila fenku Sára. Když se ale Paprika postavila na zadní

a pokoušela se jí olíznout obličej, zatvářila se Sára vyděšeně. „Co to děláš?“ zeptala se nervózně.

„Jen se s tebou zdravím. Papi, pojď ke mně,“ volala ji k sobě Ava. „Sára se s tebou nechce pusinkovat.“

Paprika neposlechla.

„Sušenky!“ zvolala Ava.

Fenka nadšeně štěkla, olízla Sáře na rozloučenou bradu, rozběhla se ke dveřím do kuchyně a netrpělivě tam čekala.

Máma vykoukla z jídelny, kterou používala jako pracovnu. Oblečená byla do domácího oděvu a vlasy stejného kaštanového odstínu, jaký měla Ava, si sepnula do malého ležérního drdolu.

„Ahoj, holky, ráda vás vidím! Zrovna telefonuju. Avo, nachystáš všem svačinu?“

„Jasně!“ přikývla Ava.

Zavedla kamarádky do kuchyně. Máma ji právě vymalovala, a kuchyň tak nyní vypadala o dost líp, než když se sem nastěhovaly.

Uprostřed stál velký stůl z borovicového dřeva, v rohu místnosti stará pohovka, přes kterou byla přehozená huňatá modrá deka, na zemi ležel nový koberec.

Ava vytáhla ze skříňky máslové sušenky a hodila je na stůl. „Dejte si,“ pobídla Lily a Sárú. Pak vytáhla z plechovky psí sušenku a oznámila Paprice: „Tahle je pro tebe.“

Fenka na Avu vrhla pohled, který jako by říkal: *Tohle jíst nebudu!*

„Ale no tak, Papi, dej si tuhle strašně moc dobrou sušenku!“ přesvědčovala ji Ava a zamávala Paprice psí dobrotou před nosem.

Fenka ale vyrazila ke stolu, vyskočila na něj a popadla máslovou sušenku, která vypadla z balíčku.

„No teda!“ vykřikla Ava. „Nemyslela jsem *naše* sušenky!“

Paprice zasvítily oči, dlouhým skokem seskočila na zem a na dvě kousnutí byla sušenka tatam.

„Papriko! Ty takhle zlobíš?!“ zvolala Ava a zahihňala se. Lily se taky zachichotala.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se Sára a vypadala trochu vystrašeně.

„Nechce dostávat jen psí jídlo,“ vysvětlovala Ava. „Ráda by jedla i to samé, co my, vid', Papi?“ Fenka zavrtěla ocasem. Moc dobře věděla, že se mluví o ní. „Má velké štěstí, že ji tak zbožňuju,“ dodala Ava.

Paprika se otřepala, přiběhla k Lily a s nadějí v očích se zadívala na sušenku, kterou dívka držela v ruce.

„Nene, ta není pro tebe,“ řekla jí Lily přísně. „To je *moje* sušenka.“ Jenže Paprika na ni nepřestala upřeně zírat, a tak to Lily vzdala a nechala jí poslední kousek.

Ava ještě pro každou vytáhla z ledničky plechovku limonády. „Takže máme nachystanou

svačinu i pití. A kdo se chce teď dozvědět něco dalšího o kouzlení?“

„Já!“ vykřikly Lily a Sára společně.

„Haf!“ přidala se Paprika a rozběhla se ke dveřím.

KAPITOLA DRUHÁ

Ava se opřela do těžkých dubových dveří a otevřela je. Vzduch v kabinetu kuriozit se jí zdál jako obvykle těžký a nehybný, jako by místnost zadržovala dech a vyčkávala, co se stane.

„Je tu tak vysoký strop,“ užasla Sára, když vešla za Avou dovnitř. V kabinetu kuriozit byla zatím jen jednou. Trochu se otřásla. „Nahání to tady hrůzu.“

„Je to tu magické,“ zašeptala Lily. Oči jí jen zářily. Prohlížela si vysoké knihovny, které stály

podél stěn, a police, na nichž byly vyrovnané prapodivné předměty – kuriozity.

Dívky se vydaly k policím. Jejich kroky tlumil koberec. Vedle polic stál pracovní stůl a za ním židle. Paprika na ni vyskočila. Několikrát se zatočila dokolečka a pak se konečně uložila, čumák i packy svěšené dolů přes okraj židle.

„Klidně si můžeš lehnout na sedačku, je tam víc místa,“ ukázala Ava na pohovku na druhé straně pokoje. Paprika se ale ani nehnula. Ráda pozorovala, co se děje kolem.

„Je to až neuvěřitelné, že jsou všechny tyhle věci kouzelné!“ prohlížela si Lily kuriozity.

„Co asi každá z nich dovede?“

„Kdyby k nim byl aspoň nějaký návod k použití,“ přála si Sára.

„Prohledala jsem stůl, ale v zásuvkách nic zajímavého nebylo,“ řekla Ava. „Asi to budeme muset zjistit samy.“

Přikročila k policím a zrak jí padl na mumii malého krokodýla, který se před pár dny probíral k životu. Krokodýl pak vyrazil do ulic a promenádoval se tam tak dlouho, dokud se ho dívkám nepodařilo chytit a vrátit jeho ducha zpět ke spánku. Vedle mumie stál kovový pohár, do něž byly vyryté podivné znaky, a kus kamene, do kterého někdo vytesal ošklivou tvář. Měla otevřená ústa a kolem hlavy se jí kroutily popínavé rostliny. Na dalších policích ležela spousta dalších předmětů, třeba kamenný chrlič ve tvaru krčící se postavy, zaprášené figurky, částečky starých šperků,

sklenice naplněná prastarými semínky, vějíř z peří a brož ve tvaru brouka.

„Mohly by nám pomoci tyhle knihy,“ napadlo Lily a pomalu přešla ke knihovně.

„Co je tohle?“ Sára něco zvedla. Vypadalo to trochu jako malá tenisová raketa a trochu jako lapač snů. Síťka z jemných drátků připomínala pavučinu a rukojeť zdobily vyryté ornamenty. „*Lapač duchů, Bury St. Edmunds*,“ přečetla Sára ručně psanou visačku. „Asi se tím chytají duchové.“ Zamávala raketkou kolem sebe. „Myslíte, že se to dělá takhle?“

„Nemám ponětí,“ odpověděla Ava. „A proč by někdo vůbec chtěl chytat duchy?“

Sára pokrčila rameny a přečetla další nápis, tentokrát na kameni s vytesaným obličejem.